

XLIII.

ЖАЖДА.

Да бѣхъ искалъ азъ сичко да искажъ :
 Що чувствуваме, що мислж, що страдаж ;
 Да бѣхъ можалъ азъ смѣло да покажъ
 На хладний свѣтъ, туй що въ сърдце си таж —

Терзанията... язвитѣ джлоки...
 Враждитѣ, жаждитѣ неуголени,
 Болежеть отъ съмнения жестоки
 И мжкитѣ до днесъ неподѣлени ;

И всичко, що въ душа ми скрито глѣхне,
 И всичко, що въ гърди е навипяло —
 То мойто сърдце щѣше си отджхне —
 Едно сърдце поне го би разбрало.

Напраздно. Пѣснитѣ сж неспособни
 Да прѣдаджтъ затиснатата буря...
 Та па и храбрость нѣмамъ тайни гробни
 На смѣшенъ показъ прѣдъ свѣта да тура.

Като скжпецъ златото си, азъ рижъ,
 Ревнивъ, скръбъта си въ бездна непристѣпна...
 А какъ желалъ бихъ сичко да раскрижъ,
 На братски гърди сичко да прищѣпнж !

Да си поплачж, да си потжгувамъ
 Безъ страхъ отъ присмѣхъ, злобенъ сждѣ човѣшки,
 Любовни имена да споменувамъ
 Съ благословий... и клетви жежки ;

Да кажж какъ злочестъ живота влачж,
 Изневѣренъ отъ сичко въвъ борбитѣ,
 Кат' майка жална, тихо да поплачъ
 Надъ толкозъ гробове въ душа ми скрити.